

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]
 4 øvrige Medlemmer af Det frie Folkeparti rettet den Forespørgsel til Regeringen, hvilke Bevæggrunde Regeringen har til gennem den foretagne Diskontoforhøjelse at gaa ind for en Rentestigningspolitik. Svaret kan ganske kort gives saaledes: Regeringen er ikke gaaet ind for nogen Rentestigningspolitik. Regeringens Opfattelse af Rentespørgsmaalet er selvsagt den, at det ikke er ønskeligt, at Erhvervslivet tynges af højere Renteudgifter, end de økonomiske Forhold nødvendiggør, og jeg henviser i denne Forbindelse særlig til den af den højtærede Statsminister paa Regeringens Vegne ved Rigsdagens Aabning fremsatte Udtalelse om, at Bestræbelserne med Hensyn til Landbrugets Gældsforhold maa samle sig om at bevare den lavest mulige Rentefod. Paa Baggrund af denne Regeringserklæring turde det være en given Ting, at Regeringen ikke gaar ind for en Rentestigningspolitik. Under Behandlingen af Valutalovforslaget har jeg allerede haft Lejlighed til at omtale den stedfundne Forhøjelse af Nationalbankens Diskonto fra 3½ til 4 pCt., og jeg kan ganske henholde mig til de af mig tidligere fremsatte Udtalelser, at Diskontoforhøjelsen er Udtryk for Nationalbankens Skøn over, hvad den pengemæssige Situation gør naturligt og rigtigt, at Bankdirektionen, saaledes som det er dens Ret og Pligt, har overvejet, hvad der taler for og imod, og at den af Banken foretagne Diskontoforhøjelse er Udtryk for Direktionens Skøn over, hvad den for Tiden herskende Situation gør nødvendigt. Som jeg ogsaa tidligere har haft Lejlighed til at udtale, er det en Selvfølge, at Nationalbankens Direktion, da den gav Finansministeren og mig Meddelelse om den Forhøjelse af Diskontoen, som Banken agtede at foretage, samtidig fremførte vægtige Grunde for Diskontoforhøjelsen, som Banken lige saavel som Regeringen naturligvis helst havde undgaaet. Den af Banken fremførte Begrundelse kan gengives i ganske faa Ord, og jeg vil, for at ingen Tvivl skal foreligge, benytte Bankens egne Ord:

„Den afgørende Bevæggrund for Nationalbanken ved Gennemførelsen af Diskontoforhøjelsen har været den vedholdende og meget stærke Forværring i Bankens Valuta-Stilling, som Bankens Direktion har været Vidne til gennem længere Tid.“

Stedet er ikke her til i Enkeltheder at gøre Rede for den skete Formindskelse af Nationalbankens Valutabeholdning. Det er i øvrigt heller ikke nødvendigt, da enhver,

der følger de af Banken udsendte periodiske Beretninger, heraf kan se, at det er rigtigt, at Bankens Valutabeholdning i Løbet af de sidste halve Aars Tid er gaaet væsentligt ned. Under Hensyn til den stærkt stigende Indførsel og til, at Stigningen i Udførselen som Følge af Pengeforholdene i forskellige af de Lande, med hvilke vi samhandler, ikke har givet sig Udtryk i en tilsvarende Stigning i Tilgangen af fri Valuta, var der — jeg bruger her atter Bankens egne Ord —

„for Nationalbanken ingen anden Udvej end at søge hidført en Forbedring i Valutastillingen ved Benyttelse af de banktekniske Midler af den Art, som hidtil har været anerkendt som tjenlige til at fremkalde den nødvendige Forskydning i Valutastillingen i gunstig Retning.“

Nationalbankens Begrundelse for Diskontoforhøjelsen er saaledes klar og utvivlsom, af ren valutarisk Art, hvilende paa den samme Kendsgerning, som jeg har tilladt mig at fremhæve ved min Forelæggelse af Valutalovforslaget, at Valutaordningen ikke alene kan klare saavel valutariske som handelspolitiske og beskæftigelsesmæssige Hensyn, og at vi i det Omfang, det efter den stedfundne Udvikling viser sig nødvendigt, maa finde os i, at andre til Raadighed staaende Midler tages i Brug. De samfundsmæssige Ulemper, som Anvendelse i højere Grad af bankmæssige Midler fører med sig, taler i høj Grad for at styrke Valutaordningen, som, alle Forhold taget i Betragtning, sikkert er et langt mere hensyntagende og mindre smertefuldt Middel end saadanne skarpe bankmæssige Foranstaltninger, der uden Forskel slaar ned paa godt og ondt.

Ordføreren for Forespørgerne (Valdemar Thomsen): Den Forklaring, som den højtærede Handelsminister gav, at Regeringen ikke er gaaet ind for en Rentestigningspolitik, falder i og for sig godt sammen med Ministerens Udtalelse ved Valutalovens Fremsættelse. Ministeren udtalte ved denne Lejlighed — det staar Sp. 1370 —, at Diskontoen ikke fastsættes af Regeringen.

„Ifølge Nationalbankens Forfatning,“ siger Handelsministeren,

„fastsættes Diskontoen af Bankens Direktion, der alene, før Ændringer sker, skal underrette Finansministeren og Handelsministeren derom.“

Videre udtalte Handelsministeren ved denne Lejlighed:

„Hverken Finansministeren eller jeg havde noget Kendskab til den paatænkte Diskontoforhøjelse før i Forgaars — jeg for mit Vedkommende i Forgaars Middag.“